„Ik beloof."

Zij greep zijn hand en wilde die kussen, wat hij door een vlugge beweging wist te beletten.

„Ga nu slapen!" maande hij.

„En ik mag u terugbetalen ....."

Hij begreep, dat hij toestemmen moest, om haar rust te geven; bij knikte; zij zag in zijn oogen, dat hij begrepen had en verliet de kamer met gebogen hoofd.

Langzaam scheurde hij den pas geschreven brief in stukken en veegde haastig langs zijn oogen, als schaamde hij zich, dat ze vochtig waren.

MEJUFFROUW FORTANIER,

die door de Fransche regeering benoemd is tot officier de l'instruction publique, als erkenning van haar goede en toegewijde zorgen voor de Fransche kinderen, die in ons land werden opgenomen.

DE BUFFETJUFFROUW

door WOUTER LOEB

Dat was de dag waarop Nicolaas Peereboom, eerste, tweede of derde klerk ter gemeentelijke griffie — 'k weet niet precies — een brief van zijn meisje ontving, een verren brief uit Groningen, ergens in de allernoordelijkste Nederlanden, waarin ze hem schreef dat ze hem in 't Haagje zou komen opzoeken, „en of hij haar asjeblieft tot Iex tegemoet wilde reizen, omreden alsdat er tegenswoordig zooveel vreemdsoortig mansvolk in de treinen zat en omdat het bovendien wel aardig was met hem, Nicolaas, een stuk te reizen, omdat zij dan zoo'n aardig voorproefje van de huwelijksreis kregen."

Maar Nicolaas ontving den brief met uiteraard zeer gemengde gevoelens. Want eerstens was het einde der maand nabij en was er niet veel meer over voor 'n reis, tweedens hinderde hem die toespeling op de huwelijksreis, omdat er vooreerst geen uitzicht op trouwen bestond.

Dat was altijd een pijnlijk geval. Hij kon toch van tachtig gulden in de maand geen huiselijk leven opbouwen. Als Lientje, zoo heette de Groningsche, hem dan ook wel eens vroeg, wanneer er nu iets van trouwen kwam dan antwoordde hij steeds: „Na den oorlog!", met het bewuste verantwoordelijkheisgevoel van den aanstaanden Pater Familias. Alsof de liefde wat maalt om 'n broodkaart voor elf dagen of om gasrantsoeneering.....

De waarheid was, dat Nicolaas Peereboom zich niet zeer zeker gevoelde van zijn huwelijks- (lees) verlovingstrouw. En dat was hem niet kwalijk te nemen. Tusschen Groningen en Den Haag liggen — laten we 's zeggen — eenige honderden kilometers, en, aangezien TROUW een zeer rekbaar begrip is, mag het 'n open vraag blijven of Nicolaas, „Trouwelastiek" zulk een afstand rekken kon. En bovendien: Nicolaas woonde in den Haag, de „wufte" stad, zooals Lientje altijd zeide.

Hoe het zij, Nicolaas besloot toch te gaan, en, met het oog op de tegenwoordige verbindingen bereidde hij zich op zijn reis naar Iex voor alsof het 'n Noordpool-expeditie was.

Want Nicolaas vlaste op reis-avontuurtjes. Hij reisde hoogst zelden en als hij reisde wilde hij tenminste wat beleven. Maar er gebeurde niets. Hij had 't zich zoo mooi voorgesteld: „Jonge dame in de coupé, oude heer; jonge dame wil raam open; oude heer wil raam dicht, vanwege den tocht; hij, Nicolaas, treedt op voor de jonge dame; strijd met een parapluie; hoed van ouden heer'traampje uit; noodrem. Jonge dame: „dankbaar maar niet voldaan."

Helaas, de reis was zeer eentonig en de enkele heeren, die in de coupé zaten spraken niet eens over den oorlog, zoodat Nicolaas ook geen aardig debat te hooren kreeg. Hij was dus blij toen Iex in zicht kwam. Eens had hij 'n opera gezien, Louise of zoo iets, en daarin had een jongejuffrouw hartstochtelijk „P a r i s!" geroepen; hij kreeg een onweerstaanbare neiging om hier, eveneens met een Fransch accent, I è x te roepen maar men kon hem welseens voor een spion houden, wegens 't accent. Enfin, juist doordat er niets gebeurde, kwam voor Nicolaas de *gebeurtenis*.

Want in Iex werd hij overvallen door een doodelijke verveling, doodelijker dan hij op de griffie ooit gekend had. 't Eenige wat hem aantrok was de buffetjuffrouw: slank, elegant, knap en vlug. Genoemde juffrouw vertelde hem dat uit de richting Groningen treinen aankwamen om 10 u. 20, om 12 u. 5, om 5 u. 7 en tenslotte nog een om tien uur 's avonds. Nicolaas bedankte vriendelijk en ging 't stadje bekijken maar verder dan de hoofdstraat bracht hij 't niet omdat hem te binnenschoot dat de trein van 10 u. 20 elk oogenblik kon binnenrollen. Hij keerde terug toen de trein aankwam.

Lientje zat er n i e t in.

Hij begon iets van lichte onbehaaglijkheid te gevoelen, ofschoon er niet de minste reden toe was, want zij kon immers even goed met den trein van 12 u. 5. komen. Hij besloot tot 'n aangename conversatie met de buffetjuffrouw.

„Kan ik U misschein helpen, juffrouw," begon hij, in de hoop op een afwijzend antwoord, „ik moet alvast twee uur wachten.

„Graag meneer," gaf 't meisje ten antwoord, „als U misschien de hopjes en die chocolade in dat glazen kastje opstapelen wilt". Dat viel tegen. 't Was een aardig gezicht Nicolaas bezig zien met het maken van sierlijke torens van Rademaker's praeperaat, hij ontdekte decoratieve talenten in zichzelf. Toen hij klaar was sprak hij:

„Nu kóóp ik ook 'n pakje van U."

Natuurlijk gebood hij galant de juffrouw 'n hopje aan en dit zoete intermezzo deed een lichte vertrouwelijkheid tusschen beiden ontstaan „Bent U al lang hier?" vroeg hij belangstellend.

„Ik ben hier geboren," gaf zij ten antwoord, „mijn vader had hier vroeger 't buffet, maar sedert zijn dood doe ik alles, mijn moeder bemoeit zich alleen met de keuken."

Deze mededeeling verhoogde Nicolaas' belangstelling in zijn gezelschapsjuffrouw. Ze was dus niet een gewone buffetjuffrouw. Hij begon een zeer aangename conversatie, die voortduurde tot de treinroeper den trein van 12 u. 5 kwam aankondigen. — Lientje zat er niet in. — Ditmaal vond Nicolaas 't zeer behaaglijk, hij constateerde dat het tijd was geworden om te lunchen, ging dicht bij 't buffet zitten en liet zich door de lieve juffrouw bedienen. Het was opeens vol reizigers in de restauratiezaal, de stilte had plaats gemaakt voor gezellige drukte, de juffrouw serveerde hem zijn biefstuk met gebakken aardappelen op hoogst gracieuselijke wijze; Nicolaas keek met verbazing hoe voortreffelijk zij de juskom jongleerde, zonder te morsen. Hij kreeg respect voor haar. En zeer zeker is voor diepere genegenheid allereerst a c h t i n g noodig.

Nu, die was aanwezig. Want dàt was een flinke meid! Met haar linkerhand bediende ze hem, met haar rechter rekende zij met den kellner af, met haar mond riep ze in de keuken de bestellingen en met haar voeten duwde zij de lift voor 't eten telkens naar boven. Deze vrouw had, dacht Nicolaas, verstand van arbeidsverdeeling. Om één uur was 't weer doodsch in de restauratiezaal.

„U moet nu weer wachten tot 5 uur 7," sprak de juffrouw.

„Ja," antwoordde Nicolaas, „geeft U me maar 'n kopje koffie, of zoo ....." — Het werd half twee en hij bestelde een kop thee; en toen een paar taartjes en er was tenslotte niets meer op 't buffet te ontdekken waarvan hij nog niet geproefd had. Tegen tweé uur begon hij zich bij gebrek aan variatie in de consumptie, te vervelen. De juffrouw ging weg en Nicolaas zat nu heelemaal in de eenzaamheid en voelde zich doodongelukkig, waaruit men alweer zou kunnen afleiden dat hij zonder de buffetjuffrouw niet leven kon.

Toen zij terugkwam vroeg hij of ze domino met hem spelen wou, dan ging de tijd gauwer om. — Natuurlijk wou ze dat en als een vreemde hen zoo gezien zou hebben had hij dadelijk gedacht, een jonggetrouwd paar te zien dat overgelukkig domineerde bij den huiselijken haard.

Om drie uur was er een hooge mate van vertrouwelijkheid tusschen hen beiden; er was nagenoeg niets in het jonge leven van de juffrouw wat ze hem nog niet geopenbaard had. Ook hij van zijn kant liet zich niet onbetuigd en zoo naderde het bitteruur.

Bij intuïtie begreep het fijngevoelige meisje dat haar vriend zijn dagelijkschen borrel begeerde en schonk hem dien dadelijk in. Getroffen door zooveel takt, begon Nicolaas' hart sneller te kloppen. Hij peinsde juist over het geluk, zoo'n juweeltje van een vrouw te kunnen bezitten, die zijn wenschen voorkwam, toen de trein van vijf uur 7 binnenstoomde. — Lientje zat er niet in. — Nicolaas beheerschte zich en bestelde een diner.

De juffrouw glimlachte. „Wilt U nu nog op den trein van tien uur wachten?" vroeg ze. „Dan hebt U nog vier uur tijd?"

Nicolaas vond 't echter niets erg. Hij smulde aan een goed diner en wenschte het alle dagen zoo te hebben.

Toen hij zijn eetlust, die onder den invloed van de Iex'schen lucht flink was, bevredigd had, werd hij nog sterker getroffen door de lieftalligheid van de juffrouw dan voorheen. Zij vroeg hem namelijk of hij geen dutje wilde doen, omdat 't toch waarschijnlijk zijn gewoonte was. Op zijn bevestigend antwoord nam zij hem mee naar een zitkamer, waar een chaise-longue stond; dekte hem met moederlijke zorg toe met een reisdeken, wat hij dankbaar aanvaardde en liet hem alleen.

„Wat een ideaal vrouw," dacht hij; „zoo eentje...."

Maar slapen kon hij niet en een half uur later zat hij weer in de restauratiezaal achter 't buffet. Er was niemand meer dan de juffrouw. Nu zou hij dus vrijmoedig kunnen spreken als niet de trein van tien uur .....

Dat was een hinderpaal.

Jammer, want 't gesprek werd zeer intiem. Tenslotte vroeg de juffrouw hem of hij nooit aan trouwen had gedacht.

„En U dan?" vroeg hij vlug, om zich te redden.

Zij sloeg de oogen neer en vertelde hem, dat zij al zoo lang gehoopt had op een mannelijken steun bij haar bezigheden, omdat het bij tijden zoo druk was, dat zij 't alleen niet meer afkon. Het was goed dat de trein van tien uur in aantocht was en Nicolaas wist zoodoende gauw een eind te maken aan 't pijnlijke gesprek door 't perron op te loopen.

De trein, de laatste trein kwam, zonder Lientje.

Nicolaas haalde verlicht adem.

De juffrouw keek hem met medelijden aan, maar hij voelde zich nu als een martelaar, die door de slechtheid eener vrouw in den steek was gelaten. Was het daarom iets bijzonders, dat hij dadelijk naar een betere uitkeek?

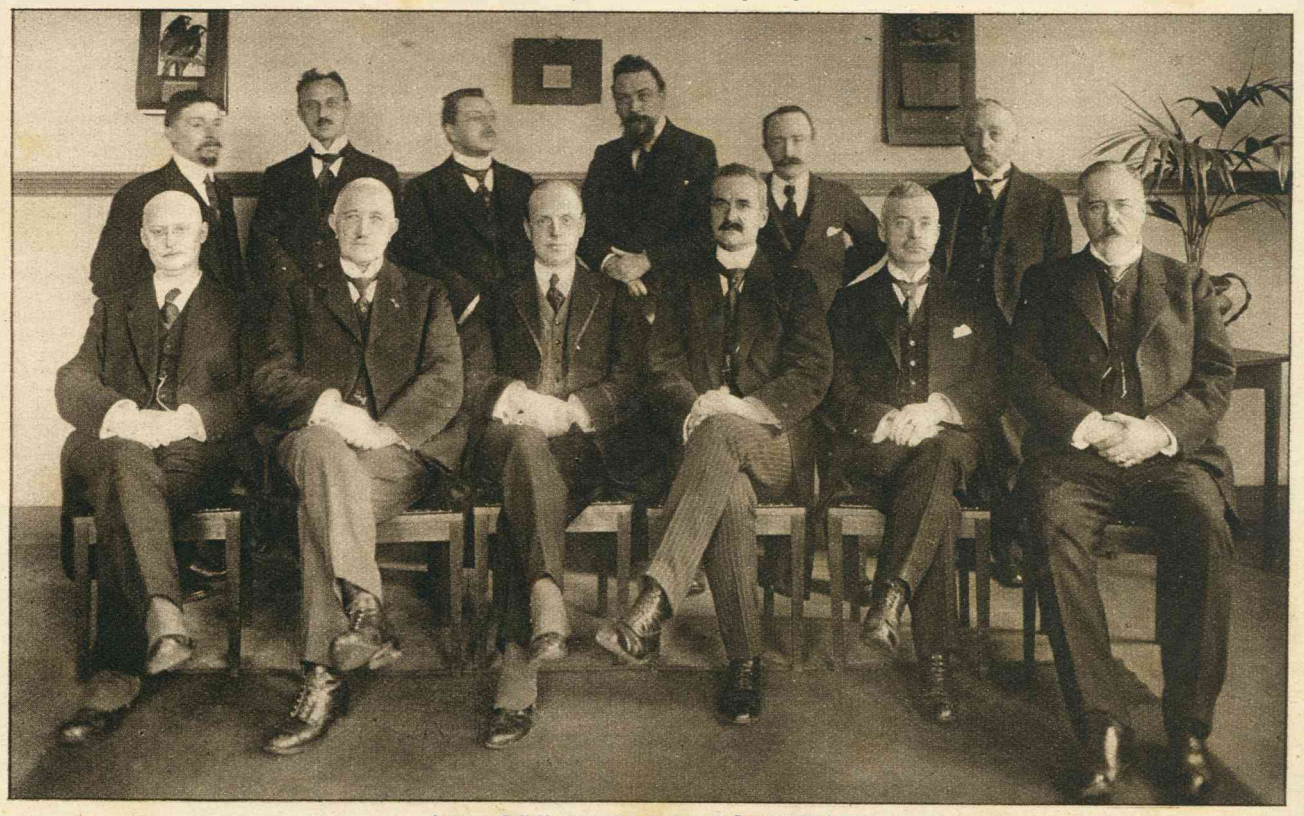
„Juffrouw", sprak hij zelfbewust, „U hebt zooeven Uw harts geheimen verraden. Mag ik mij voor de candidatuur van mannelijken steun aanbevelen?"

De buffetjuffrouw bloosde, stamelde iets van „zoo plotseling onverwacht...." maar gaf hem haar jawoord.

Tien minuten over elven kwam er een telegram van Lientje, uit Den Haag. 't Luidde: „*Heb een andere route genomen.*"

Nicolaas, in het besef harer schuld, telegrafeerde kort terug:

„Ik ook"... — Twee maanden later was hij de gelukkige eigenaar van het stationsbuffet in Iex.

EEN OFFICIEELE PLECHTIGHEID.

Groep van autoriteiten, genoodigden en dagelijksch bestuur, gefotografeerd ter gelegenheid van de officieele opening der afdeeling Chemigrafie van de Vakschool voor Typografie te Utrecht.